

Publicerad 2008-02-02 22:17 av EmmaJ

Emma, version 8 år

Ibland vaknar jag av att Emma, version åtta år

sitter på min sängkant

med sin lilla hand över min mun.

Viskar att vi kan erkänna vår existens som falsk.

Att vi aldrig funnits, att vi bara är ett spöke

i vår hjärna.

Att de kan sluta skylla allt

på oss nu.

Hon har blont hår i fläta,

blåa läppar som darrar

och ett hav utan botten i sina ögon.

Hon säger att vi fortfarande är som snö.

Orörda, vita och kalla.

Att om någon kommer nära så

tynar vi bort.

Om nätterna visar hon sina blåa märken på kroppen,

vi kallar dem för blåa blommor

för att göra nånting fint av det fula

och vi får små vulkaner på huden

när vi åter hör hans tysta väsande

om att det bara gör ont

första gången.

Jag får hålla henne i min famn,

var hon alltid så liten i fosterställning?

På hennes vita klänning har hon skrivit vårt namn i rött.

Och det är inte av kärlek.

Hennes knän är blodiga

och under hennes trasiga naglar är det jord.

Jag vet att hon grävt här utanför

i jakt på våra rötter i natt igen.

På jakt efter något att kalla

vårt hem.

Vi tittar på varandra,
vi har en hemlighet man inte talar om.
Vi vet att han hade rätt

för vi känner ingenting längre.

Hon lägger sin lilla hand över mitt hjärta,
viskar att det är okej.
Att jag kan börja sova om nätterna nu,
att hon går på vakt runt min säng.

Och jag vaknar inte längre
med trasiga naglar och blodiga ben.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren EmmaJ med Poeter.se id #12981 innehar upphovsrätten